

27. Confrontatie met het dierenasiel.

Nu ik weer met beide benen op de grond sta, heeft zojuist het dierenasiel gebeld. Bij nader inzien willen ze mijn kat toch niet in het asiel ontvangen. Zij veroorzaakt te veel overlast voor de andere katten. Of ik haar maar kom terug halen. Ze vonden het nogal onbeschoft dat ik een kat met zo'n grote gedrag stoornis zomaar in een dierenasiel gedumpt had. Ze zeiden er meteen maar bij dat ze van mij ook niet zo'n hoge pet op hadden. "Als die kat al zo asociaal is, hoe asociaal moet de baas van de kat dan wel niet zijn". Die kon ik in mijn zak steken. En of ik ook maar meteen € 300 wilde overmaken". Ik zei tegen ze: 'Jullie weten in de verste verte niet waarover je het hebt. Ik heb hier Alfred lopen, mijn varken. Ik verzorg hem dag en nacht als een troetelkind, ik heb maandenlang uitwerpselen lopen ruimen. Ik heb nog maar kort geleden € 3000 geïnvesteerd om voor Alfred een varkens toilet te bouwen. Wij zijn een warm opvanghuis voor alle dieren die in moeilijkheden zijn gekomen en nu gaan jullie mij vertellen dat ik asociaal ben? Jullie mogen blij zijn dat er nog mensen zijn zoals wij. Anders kregen jullie zoveel probleem dieren aangeboden dat je zelf geen plaatst meer zou hebben om te slapen".

Ik moet eerlijk zeggen dat ik een behoorlijk potje heb zitten janken toen ik de telefoon neerlegde. Het werd me gewoon te veel. Alfred zei: "Stil nou maar, ik weet wel beter. Ik heb ook altijd mijn best gedaan voor mijn baas, om zoveel mogelijk nakomelingen voor hem te produceren. Ik kreeg net zo goed stank voor dank. Weet je wel hoeveel pijn en verdriet ik heb gehad en nog heb? Midden in de nacht lig ik te woelen in mijn kooi en dan hoor ik die boer weer zeggen: "Ik maak gehakt van je, morgen ga je door de gehaktmolen".

Weet U dat dieren soms meer troost kunnen geven dan mensen?